

OSMAN BALCIGİL

PİSAGOR TEPKİSİ

GEZİ DİRENİŞİ'NDEN İLHAM ALAN
"İKİ PAPAZ VE BİR KIZ"IN ROMANI...

DESTEK YAYINLARI: 433
EDEBİYAT: 139

PİSAGOR TEPKİSİ / OSMAN BALCIĞİL

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Kemal Kırar
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2014
2. Baskı: Ekim 2017
3. Baskı: Nisan 2019
4. Baskı: Eylül 2020
Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4994-34-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

OSMAN BALCIGİL

PİSAGOR TEPKİSİ

GEZİ DİRENİŞİ'NDEN İLHAM ALAN
“İKİ PAPAZ VE BİR KIZ”IN ROMANI...

Gezi DireniŒi'nde, sekiz genç hayatını kaybetti.
Gaz fiŒeđi isabet eden on bir yurttaŒın gözü çıktı,
birinin dalağı alındı,
kafa travması geçirenlerin sayısı yüz altı.
AltmıŒ ağır olmak üzere, sekiz bin direniŒi yaralandı.

Pisagor Tepkisi, onlara adanmıŒtır...

OSMAN BALCIĞİL

1955'te İstanbul'da doğdu. Ekonomi eğitimi gördü. Ulusal dergi, gazete ve televizyonların haber bölümlerinde muhabir, editör, yönetici olarak otuz yıla yakın çalıştı. Pek çok ödül aldı. Latin Amerika'da yaptığı çalışmayla, 1988 yılında Türkiye Gazeteciler Cemiyeti tarafından "Yılın Gazetecisi" seçildi. Sürekli Basın Kartı sahibi.

Çalışmaları

Birikim Yayınları, 1977-1980, yayınevi yöneticisi.

İletişim Yayınları, 1980-1983, yazar ve editör: Yeni Gün-dem, Video Sinema, Tarih ve Toplum, Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi.

Cumhuriyet gazetesi ve Cumhuriyet Dergi, 1983-1985, yazılar, röportajlar ve Oxford Mektupları.

Hürriyet, Hürriyet Pazar ve Tempo dergisi, 1986-1988, yazar, editör.

Hürriyet Production, 1989, araştırmacı, yapımcı, koordinatör: Hodri Meydan, Tele-Vizyon, Tempo, Basın Kulübü.

Show TV, 1993, haber müdürü, Baş Sayfa.

ATV, 1994, haber programları genel koordinatörü, Üçüncü Sayfa, 41 Dakika.

Kanal 6, 1996, Haber Dairesi başkanı.

Star TV, 1996, haber müdürü, Kırmızı Koltuk, Osman Balçığıl ile Gece Hattı, Dobra Dobra.

HBB TV, 1997-2000, Haber Dairesi başkanı, anchorman, Şeytanın Avukatı.

Ottoman Medya, 2000-2013, kurucu ortak.

Araştırma Kitapları

Birleşmiş Milletler, Uluslararası Af Örgütü ve Ölüm Cezası, Birikim Yayınları

1960 Anayasası Üzerine, Birikim Yayınları

İdamın Günlüğü, Onur Yayınları

Toplum: Layığı Bu Değil, Haziran Yayınları

Latin Amerika'nın Atar Damarları, Belge Yayınları

Romanları

Ters Kanatlı Şahin, Destek Yayınları

Bilginin Efendisi, Destek Yayınları

Zerdüşt'ün Sırrı, Destek Yayınları

Dante'nin İstanbul Cehennemi, Destek Yayınları

Mason Locası'nda Aşk ve Kılıç, Destek Yayınları

53. Risale, Destek Yayınları

Ela Gözlü Pars: Celile, Destek Yayınları

Yeşil Mürekkep, Destek Yayınları

İpek Sabahlık, Destek Yayınları

*“Bilgelerin bilgeliđini yok edeceđim.
Akıllıların aklını boşa çıkartacağım.”*

Pavlus, “Korintlilere 1. Mektup”

1 Haziran

Dünyanın En Önemli Adamı

Anastas saatine baktı. Mikhail Psellos'un, kaç kez okuduğunu unuttuğu Bizans'ın yüz yılını anlatan *Khronographia*'sında bulunan bazı dipnotlar üzerine yarım saat daha çalışabilirdi.

Tam yarım saat sonra oturduğu koltuktan kalktı, çalışma masasına geçti. Şimdi de biraz, şu yortu işine bakmalıydı.

Sırtı çok terlemişti ama aldırmadı. Elini MacBook Pro'suna uzatırken "Takvime göre bir aydır yaz ama iklimsel olarak sıcaklar tam da bugün başladı" diye düşündü.

Ayın durumu, mevsimler ve bunlardan kaynaklanan özel günler, haftalar, aylar, mesleği gereği ilgi alanına girerdi. Ağustosun 6'sında, onun yönetiminde gerçekleşecek Geleneksel Üzüm Yortusu da üzerinde çalışması gereken işlerden sadece biriydi.

Anastas, bilgisayarının saatine göz attı. 11.00'i biraz geçmişti. Ayrıca, sıcaklığın dünküne göre iki derece azalıp, 28'den 26'ya düştüğü de dikkatinden kaçmadı.

Edindiği bilgiyi test etmek istercesine, denizi neredeyse kuşbakışı gördüğü penceresinden dışarıya baktı. Gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. Eli farkında bile olmadan, çalışma masasının üzerinde duran güneş gözlüğüne gitti. Küresel ısınma dedikleri işte tam bu olmalıydı. Demek artık, binaların içindeyken bile güneş gözlüğü takılacak zamanlar gelip çatmıştı. Bu durumun tam da kendisinin yaşadığı zaman dilimine rast gelmesini manidar buldu.

“Sanki Tanrı benim dönemimi özel olarak seçmiş gibi” diye düşündü.

Sonra güldü ve söylendi.

“Dünyanın en önemli adamlarından biri değilsin Anastas.”

Düşüncesinde haklıydı. En azından şimdilik, dünyanın en önemli insanlarından biri değildi!

“Let Her Go”

Mecburiyetten taktığı güneş gözlüğünün ardından bile olsa, dünya güzel görünüyordu. O halde insanlık için endişelenmeyi bir kenara bırakmalı, kendi başına da olsa bir “carpe diem” durumu yaratmaya çalışmalıydı.

I Tunes’a tıkladı. Çıkan listeye bakınca, kendisini, arkadaşı Viktor’un çalışmalarıyla dönemin ünlü müzik topluluğu Passenger arasında tercih yapmak zorunda hissetti. Tercihini arkadaşı, dostu, yoldaşı Viktor’dan yana kullanmadı. O günlerde listeleri altüst eden Passenger ağır bastı. Grubun herkesin dilinde olan parçası Let Her Go’yu dinlemeye başladı.

Sevgili Lena acaba şimdi neredeydi ve ne yapıyordu?

Genç adam Passenger’ı ve seslendirdikleri parçayı, tabii ki biraz da Lena’sının gözdelelerinden biri olduğu için dinliyordu.

Anastas, arkadaşı Viktor'un Sofya'da kurduğu topluluğun değerini de tabii ki biliyordu. Sadece sese dayalı bu mőzik grubu, kurulmasının őrzerinden bir yıl bile geçmeden, çok iyi sonuçlar almaya başlamıştı. őrzellikle 13. yőzyılda yaşamış Bulgar din adamı ve kilise bestecisi John Kukuzelis'in parçalarıyla, Viktor ve arkadaşları Ortodoks kilise mőziđinin hakkını, layıkıyla veriyorlardı.

“Ona da sıra gelecek, ona da sıra gelecek” dedi kendi kendine geç papaz.

Bogomilcilerin őrnde Gideni

“Pis Bogomilci” diyerek tebessőm etti Viktor'la ilgili dőřünmeye bařlayınca.

Enine boyuna ve ne mőthiř bir adamdı Bulgar tohumu. Ne gőzel gőnler geçirmişlerdi birlikte. İnsanın Viktor gibi bir arkadaşının olması bőyők bir mutluluk, mőthiř bir konfordu. Herkesin bir Viktor'u olmalıydı hayatta!

Acaba Viktor da onunla ilgili olarak aynı duygular içinde miydi?

“Kim bilir, herhalde” diye söylendi geç adam.

Őniversite yıllarında nasıl da itişirlerdi řu “sapkınlık” meselesi őrzerine. Bulgar kőkenli gencin “Aslında ne çok isterdin sen de Bogomilci olmayı ama milliyetin izin vermiyor” diyerek kendisiyle dalga geçtiği gőnler, gőzünün őrnünden bir film şeridi gibi geçti.

Geç adam Let Her Go'yu dinlerken, hiç de arkadaşı Viktor'a ihanet ediyormuş gibi hissetmedi kendisini. Sevgili Lena'yı dőřőnerek bir parça dinlemesini, mutlaka hořgőrőyle karşıldardı koca adam.

Ayrıca nasıl olsa uzun bir gün olacaktı ve sıra onun çalışmalarını dinlemeye de mutlaka gelecekti.

Doğru düşünüyordu. Tıpkı onun hissettiği gibi uzun bir gün olacaktı.

Buna karşılık, o gün ve hatta biraz daha fazla süreyle, Viktor'un yaptığı Ortodoks kilise müziğini dinlemeye zaman ayıramayacaktı.

Küçük Sırt Çantası

Anastas, sanki küresel ısınma, hava kirliliği, adaletsiz gelir dağılımı ve milyonlarca başka olumsuzluğa inat, özellikle parıldıyormuş gibi duran masmavi denize bir kez daha baktı ve yemyeşil çam ormanlarının insanın içine ferahlık veren kokusunu bir kez daha teneffüs etti.

Sonra, Lena'ya ve Viktor'a dair düşüncelerini ve dinlemekte olduğu müziği fonda bırakıp, işine dönmek üzere hamle etti. Laptopunu biraz önüne çekti, Geleneksel Üzüm Yortusu için oluşturduğu dosyayı buldu ve aynı anda mesaj kutusunun kendisini uyarmaya çalıştığını gördü.

Taktığı güneş gözlüğü nedeniyle rengi koyuya kaçmış küçük kırmızı gösterge, bir mesajının olduğunu haber veriyordu. Derhal tıkladı. Lena tarafından, telefon kullanılarak gönderilen ve sadece iki kelimedenden oluşan tek cümlelik bir mesajdı bu:

"Face'ine bak!"

Mesaj 09.18'de gönderilmişti.

Anastas heyecan içinde pusula biçimli arama motorunu tıkladı, klavyesinin önce “f” sonra “başla” tuşuna bastı. Facebook sayfası karşısındaydı.

“Vay, vay, vay!” dedi gayriihtiyari.

O yattıktan sonra ve sabah erken kalkıp da şapel irisi kilisede, tanrısına yakınlaşmaya çalıştığı saatlerde neler neler olmuştu!

Yazılanları okumaya, resimlere bakmaya başladı. Taksim’de çok büyük olaylar meydana gelmişti. Özellikle resimleri inceledikçe, ellerinin ve ayaklarının titremeye başladığını hissetti. Daha fazla devam edemeyeceğini anladı. Oturduğu sandalyeden hırsıyla kalktı, telefonuna sarıldı. Lanet pili yine bitmişti. Telefonunu şarja takarken, bu işi yapmak için hep son dakikayı beklediği için kendini azarladı. Açılış şifresini girdi ve Lena’yı aradı. Üç kez “bip” sesi aldı. Kapatıp yeniden denedi. Yine aynı ses geldi. Son aramalara baktı, Lena tarafından on kez aranmıştı. Aramalarına cevap alamayınca mail atmaya karar vermiş olmalıydı genç kız. Tekrar tekrar, defalarca denedi ve hep aynı sonuçla karşılaştı. Ya düşmüyordu ya da başka bir sorun vardı.

Genç adamın gözleri tam da böyle zamanlar, yani zamansız yolculuklar için hazır tuttuğu, küçük sırt çantasına gitti. İçinden bir ses, çalışma masasının yanından “Hadi gidelim!” dercesine kendisine bakan kader ortağını kapıp çıkmasını söyledi.

Ne yazık ki telefonu şarjdaydı. En azından, pilin yarısına kadar dolması için beklemek zorundaydı.

Yeniden laptopuna, facebook sayfasına döndü. Hem böylece, durumla ilgili biraz daha bilgilenmiş olacak, düşünme fırsatı yakalayacaktı.

Taksim'e Doğru

Sabaha karşı polisin saldırısıyla başlayan çatışmalar, ilerleyen saatlerde neredeyse savaşa dönüşmüştü. Göstericilerin facebook üzerinden paylaştıkları fotoğraflar inanılmazdı. Anlaşılan, durum kelimenin tam anlamıyla çığırından çıkmıştı.

Olaylar, internet ortamındaki gözdelelerinden biri olan İTÜ Sözlük'e acaba nasıl yansımıştı? Anastas hemen siteyi açtı. Gözüne bir yazı çarptı:

"Gelişmeleri gece boyunca sosyal medyadan takip etmiş biri olarak izlenimlerimi paylaşmak istiyorum. Anladığım kadarıyla akşam saatlerine kadar her şey normalmiş. Birçok sanatçı, milletvekili varmış. Şarkılar söylenmiş. Bir festival havasındaymış. Geç saatlerde çöpler toplanmış. Yaşlılar, engelliler, eşcinseller, türbanlılar herkes varmış. Sabahleyin saat dörde yaklaşırken, Gezi Parkı sakinleri uyuyanları megafonlarla uyandırmışlar. Amaç, herhangi bir saldırı durumunda insanların paniğe kapılmadan kalkmalarını sağlamakmış... Şu anda saat beşe geliyor ve face'ten tam da beklendiği gibi, polisin hareketlendiğine dair mesajlar gelmeye başladı... İzninizle, yazmaya ara verip televizyonu açıyorum. Tabii ki Halk TV'yi açacağım. Ulusal ve Halk dışında hiçbir kanal göstermiyor olanları... Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım! Polisler öldüresiye saldırıyorlar... Biber gazı yağmuru başladı... Televizyonda sanki savaş seyrediyorum... Sanki böcek ilaçlıyormuş gibiler... Bir yandan gaz öbür yandan su... Yaralananlar, inleyenler, bağırانlar... Cehennem gibi... Hayır, insanlara yapılan bu işkenceyi daha fazla seyredemeyeceğim! Oraya gitmem lazım! Kapatıp çıkıyorum... Allah yardımcımız olsun..."

Anastas öteki mesajları incelemek istemedi. Saatine baktı,

12.30 olmuştu. Telefonunu kontrol etti, şarjı yarıyı geçmişti. Bilgisayarını kapatıp, kablosuyla birlikte can yoldaşı sırt çantasına attı, telefonunu cebine yerleştirdi. Çıkabilirdi.

Ahşap binanın, kendisinin de kaldığı misafirhane kısmını hiç kimseye görünmeden terk etti. Avluya çıktı, iç bahçenin kapısını itti, merdivenleri indi, ikinci bahçenin demir kapısını, yukarıda asılı sallantılı zile dokunmayacak kadar kendine çekti ve sokağa çıktı.

Burnu ve kulakları, etrafta beslenen küçükbaş ve büyükbaş hayvanların ürettiği koku ve seslerle doldu. Misafirhaneye yerleştiği ilk günden itibaren sevmiştii bu özel durumu. İnsan kendisini, doğanın içinde başka nerede hissedebilirdi ki bu kadar!

“Yaşadığım en güzel yersin sen. Sevinierek döneceğim geriye” diye söylendi ve demir kapıyı kendisine doğru çekti.

Asfalta ayağını basar basmaz bacaklarına hız verdi. Kadiyoran Caddesi’ni uçarcasına indi.

Ne yazık ki vapurun pruvası batıya dönüktü. Bu da Heybeliada’ya doğru yola çıkmış olduğunun işaretiydi. “Lanet olsun!” diye söylendi. Kaçırmişti işte. Saatine baktı. 12.40’ı gösteriyordu. “Tarife diye bir şey var. Baksana!” diye azarladı kendini.

Nefes nefese ulaştığı iskelenin elektronik göstergesine göz attı. Sonraki vapur 13.55’teydi. Ona binerse, Kabataş’a ancak 15.55’te ulaşabilirdi. Motor ya da deniz otobüsüyle Bostancı’ya geçse ve oradan gitse, acaba yolculuk süresini biraz daha kısaltabilir miydi?

İskelenin saatine tekrar baktı. Sonraki vapur için istemediği kadar vakti vardı. Biraz zamanı olduğu, biraz da çantasında bulunan tarifeleri incelemek hoşuna gitmediği için harekete geçti. Önce bir koşu motor, sonra deniz otobüsü iskelelerine

gitti ve elektronik göstergeleri okudu. Yaptığı hesaplara göre, en iyisi bir sonraki şehir hatları vapurunu beklemek olacaktı. İskeleye geri döndü, turnikeden geçti. Adalar-Kabataş seferini gerçekleştirecek vapuru beklemeye koyuldu.

Beklerken Lena'yı birkaç kez daha aradı. Ulaşamadı.

Çok Değerli Kırk Beş Dakika

Geçmek bilmeyen kırk beş dakikanın sonlarına doğru, önce dört sonra üç genç koşarak iskeleye geldi. İlk gelenlerle sonradan gelenler arasında birbirlerini tanıyanlar vardı.

“Nereye?” diye sordu iskeleye önce ulaşmış olanlardan biri, ikinci grupla gelen arkadaşına.

“Taksim’e. Siz?” diye cevapladı onu sonradan gelen.

“Biz de!” dedi genç. Sesinde “Başka nereye olabilir ki?” der gibi bir vurgu vardı.

Aynı amaç için koşturuyor olmak iki grubun kaynaşmasını sağladı. Yedi kişi olmuşlardı bile.

Anastas, biraz da üzerindeki kapkara, resmi kıyafeti nedeniyle “Ben de Taksim’e gidiyorum” diyemedi ama gruba yakın durdu. Böylece neler konuştuklarını dinleyebilecek, gelişmeler hakkında bilgi alabilecekti.

“Yetti be!” dedi yirmili yaşlarının başında olduğu açık seçik belli olan delikanlı. Sonra, az önce söyledikleri sanki istediği vurguyu yapmamış gibi “Yetti artık!” diye tekrar etti.

Ötekiler başlarını salladılar.

“Yok artık, bu kadarı da olmaz!” dedi bir diğeri. O da engel olamadı kendine ve hırsıyla devam etti.

“Çadırları, içlerinde uyuyanlar varken ateşe vermişler. Az daha canlı canlı yakıyorlarmış insanları!”

Hepsi başlarını salladılar.

Biri, iPhone'unu gösterip, "Kavga büyüyor beyler! İnsanlar her yerden akın akın Taksim'e gidiyormuş" dedi.

"Demek..." diye aradan sıyrıldı bir başkası. "Dayanışma'nın saat 10.00'da yaptığı açıklama insanları kendine getirdi."

"Nihayet" dedi onun yanında duran delikanlı içini dökercesine.

"Bizi de kendimize getiren o açıklama olmadı mı?" diye sölendi bir diğeri.

"Vallahi..." diye fısıldadı aradan başını uzatan sıska kız. "Açıklama internete düştüğünde kahvaltılık masasına yeni oturmuştuk ve ben telefondan face'e bakıyordum. Çağrılı okuyunca evdekilere bir şey söylemeden odama gittim, üzerimi değıştirdim, çantamı kapıp çıktım. Şimdi iki dakikada bir mesaj atıp nerede olduğumu soruyorlar. Anladığım kadarıyla bir komşuya geçtim filan zannediyorlar. Vapur iskeleden ayrılanaya kadar geri aramayacağım. Sonra ararım. Eminim arkamdan onlar da gelirler. Çünkü annem ve babam da çok kızgınlar olup bitenlere."

Herkes söyleyeceğini söyleyince, sanki sözleşmiş gibi, ellerinin uzantısı haline gelmiş cihazlarına hamle edip yeniden kendi dünyalarına geri döndüler.

Büyükadalı gençler, birbirlerine telefonlarının ekranlarından dehşet verici saldırı ve savunma fotoğraflarını gösterip bilgi değıştokuşunda bulunurken, güneş kızgınlığını giderek daha fazla hissettirmeye başladı.

Kabataş'tan gelen ve tüm adaları dolaştıktan sonra tekrar Kabataş'a dönecek olan vapur iskeleye yaklaştı. Tuhaf şapkalı, şıpidik terlikli, naylon torbalı, Taksim, Gezi Parkı filan gibi yerlerin olduğundan bile habersiz günöbirlik tatilciler oturdukları yerlerden kalkıp, vapurun merdivenlerine hücum ettiler. Sanki